

ABY POMSTIL TO, CO MILUJE, STÁVÁ SE TÍM, CO NENÁVIDÍ

R O G E R
S M I T H

P R A Š N É
V Í R Y



panteon



R O G E R
S M I T H

P R A Š N É
V Í R Y

R O G E R
S M I T H

P R A Š N É
V Í R Y

pantēon

Ze anglického originálu

Dust Devils

Serpent's Tail, the imprint of Profile Books Ltd, London 2011

Copyright © Roger Smith 2011

Published by arrangement with Jill Hughes Foreign Rights, England

Copyright © 2015 by Panteon

Cover © 2015 by Emil Křížka

Translation © Ivan Němeček 2015

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav

www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložil: Ivan Němeček

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in Czechia

ISBN 978-80-87697-41-2

Rosie Dellová se rozhodla to ukončit. Tentokrát nadobro. Šla zadem, jako vždycky. Vešla do jeho přízemního bytu z Cliftonovy pláže. Slunce nad Atlantikem vyhasínalo jako cigareta v odpadní stružce. Odemkla roletové ocelové dveře a podívala se na svůj rozmlžený odraz – hnědá pleť a změt černých kudrnatých vlasů. Za roletou byly skleněné dveře do ložnice. Takhle si žili v Kapském Městě, tihle bohatí běloši. Za mřížemi.

Čekal na ni. Ležel na posteli v kalhotách od obleku a italských botách, límeček hedvábné košile rozepnutý. Jeho obličej byl v přítmí nevýrazný. Rosie hodila jeho klíče na postel vedle něj.

„Já už nemůžu, Bakere,“ řekla. Když byli sami, byl vždycky Baker. Nikdy Ben.

Nic neřekl, vstal a došel k ní. Svým velkým tělem ji přitiskl na zeď a polibkem jí odsál slova protestů. Rukama jí zdvihl sukni nad pas a stáhl jí kalhotky. Svlékl si košili a přitiskl se k ní rozpáleným tělem. Vzpomněla si na krávy z Kobe vykrmované pivem.

Když skončili, byl už večer. Rosie se posadila na posteli, stále ještě oblečená. Baker stál nad ní, temná silueta ve světle z chodby. Slyšela zapínání zipu.

„Vem si ty klíče,“ řekl. Nahmátla chladný kov. „Dej si je do kapsy.“

Poslechla ho. O klíče cinkl její snubní prsten. Zdálo se jí, že ve tmě zahlédla záblesk jeho úsměvu. Sledovala, jak jde chodbou do osvětleného obývacího pokoje, do půl těla, bledá kůže na zádech s rudými škrábanci od jejích nehtů. Jeho ob-

nažené torzo bylo zbytnělé tukem; vypadal jako lachtan. *Vždyť to kurva ani není můj typ*, pomyslela si jako vždycky. Ale když jí byl nablízku, zmocnila se jí jakási horečka. Něco mimo chápání. Nebyly to jeho peníze. Pak by tomu rozuměla. Nejhorší bylo vědomí, že se sem zase vrátí.

Baker stál vedle Picassovy kresby býka a naléval z karafy skotskou, když od hlavního vchodu přišli dva muži. Černoši v modrých kombinézách. Nebylo slyšet žádný zvuk, takže museli mít klíč. Jeden byl velký, mladý a vypadal nervózně. Druhý byl menší a starší. Klidný. Oba měli zbraně.

Baker postavil karafu na naleštěnou komodu a zdvihl ruce do úrovně ramen. Mluvil sebejistě, tak jak ho mnohokrát slyšela na zasedání správní rady: „No dobře, probereme to v klidu. Dám vám, co chcete. Žádný problém.“

Malý černoš střelil Bakera do prsou. Zbraň si přes tlumič jen odkašlala. Baker spustil ruce a klesl na jedno koleno. Chtěl se k ní otočit, ale další kulka ho zasáhla do pravého oka a poslala část lebky na zeď za ním. Muž střelil ještě jednou a Bakerovo tělo se zaškubalo na koberci.

To celé mohlo trvat tak pět vteřin. Rosie seděla ve tmě. Nehybně. Pak starší muž nahlédl do ložnice a uviděl ji. Vyskočila, prudce zabouchla dveře a otočila klíčem v zámku. Slyšela, jak jimi vedle její ruky tříštivě pronikla střela a zavrtala se do matrace.

Stiskla tlačítko alarmu na stěně. V bytě se nic neozvalo, ale určitě to někde zazvoní a přivolá ozbrojené muže. A záchranáře. Pro Bakera už bylo pozdě. Vyběhla na dvorek a do noci. Oba útočníky uvěznily v obývacím pokoji bezpečnostní dveře. V běhu slyšela, jak kopou do dveří ložnice. Jak se tříští tenké dřevo. Proběhla květinovým záhonem a rychle běžela po cestě k pláži. V běhu odkopla sandály a ucítila pod nohama drsnou dlažbu. V kapse saka nahmátla klíče.

Uslyšela kašlavý zvuk a něco se jí rozplesklo vedle nohy. Cesta obešla křoviny a dovedla ji k brance. Vysoká zeď. Hučení elektrického plotu. Pohybové čidlo rozsvítlo světlo. Rosie se snažila zasunout klíč do zámku. Ruce se jí tráslly jako pátečnímu opilci. Slyšela dunění kroků.

Fok, fok, fok. Jazyk si vzpomněl na afrikánštinu jejího dětství. Konečně zasunula klíč do zámku.

Otevřela branku a protáhla se dovnitř. Ve chvíli, kdy se ti muži objevili, ji přibouchla a zamkla. Ten starší zdvihl pistoli a kulka jí prosvítila kolem hlavy. Běžela za svým stínem na ztemnělou pláž a cítila, jak jí chodidla svírá písek. Vyčerpaně doběhla k moři, kde už se běželo lehčeji. Její hlasité supění přehlušovalo příboj. Běžela z Druhé pláže na První. Skupinka mladíků v pytlovitých kalhotách a mikinách s kapucemi s plavacími surfařskými deskami v podpaží mířila na Victoria Road. Na schodech se k nim přidala a společně pak procházeli mezi plážovými bungalovy, které se prodávaly za miliony v dolarech nebo eurech. Chlapci si podávali džojnt a jeho světlouška poletovala od obličeje k obličeji. Byla o patnáct let starší než oni, přesto si ji prohlíželi se zájmem.

Jeden řekl „Ahoj“.

„Ahoj,“ odpověděla a on jí podal džojnt.

Rosie si ho vzala, nasála a ucítila v plicích povědomé teplo. Vyšli na silnici a Rosie se rozhlédla po okolí. Jen lidé venčící psy a večerní běžci. Žádní chlapi s pistolemi.

U zrezivělé dodávky se od chlapců oddělila a zamířila k pouliční lampě, pod níž stálo stříbrné volvo. Hlídač parkoviště v čepici a svítivě zelené vestě jí zamával na pozdrav. Byl to nějaký technik, uprchlík odněkud z Afriky. Vždycky mu dávala nějaké drobné. Dnes večer ne.

Rosie se usadila za volant. Byla oněmělá. Bez bot. Bez kalhotek. Mezi stehny cítila lepkavou vlhkost. Nastartovala a odjela domů za manželem a dětmi.

2

„Dostal jsem Nelsona Mandelu. To já ho poslal do vězení. Změnil jsem běh dějin, a to fakt nekecám.“

Robert Dell, hlavu omámenou vínem, které vypil k obědu, se sesul do sedadla spolujezdce – ještě nespal, ale nebyl ani úplně vzhůru – pronásledovaný vzpomínkami na otcův hlas z hlubokého dětství: hlučný, panovačný, zbarvený Jackem s koulou a cigaretami bez filtru. Byl západotexaský vzdorovitý, jako Tommy Lee Jones v nějaké menší roli. Svého otce neviděl pětadvacet let, ale jeho hlas byl tady přímo v autě. Kolem Della se jako netopýři míhaly nechtěné útržky jeho minulosti.

Narovnal se. Podíval se na svou ženu, která se soustředila na jízdu do ostré zatáčky, slyšel, jak se jejich děti vzadu smějí. Podíval se do slunce. Ať to prudké světlo spálí všechny ty sračky.

Přešli úzký horský průsmyk a serpentinami sjížděli ke vzdálenému údolí. Dell měl po levé ruce příkrý sráz. Za zády už jim zmizelo městečko, kde obědvali. Franschhoek, hodinu jízdy od Kapského Města, Dellovi vždycky připomínal filmové kulisy: vinice obklopené horami, sedlové bílé domy postavené bůhvídkdy hugenotskými osadníky, obchody s dárkovým zbožím a okázalé restaurace s francouzskými názvy. K obědu Dell vypil lahev červeného vína, protože chtěl vymazat z paměti posledních několik nevydařených dnů. Po té včerejší zprávě ho nepřekvapilo, že k němu promluvil otec.

„Jak jsi na tom?“ zeptala se Rosie s očima upřenýma na silnici.

„Jde to. Vypil jsem moc vína.“

„Jo, tu lahev jsi vyprázdnil dost rychle.“ Usmála se na něj.

Dobré školy a univerzita uhladily její hrdelní přízvuk, ale Dell ho stále rozpoznával v drnčivém „r“, které si přinesla z převážně španělského východního předměstí Kapského Města Cape Flats. *Vyprrrázdníl. Rrrrychle.*

„Promiň.“

„Neomlouvej se. Máš narozeniny. Uvolni se.“

Narozeniny. Bože, jak to, že už je mu osmačtyřicet? Dell si prohrábl prsty dlouhé světlé vlasy prokvetlé šedinami. V obličejí ho svrbělo dvoutýdenní strniště. Stříbřité. Je čas ho zkrátit. Jeho žena říkala, že strniště je sexy. Nebo kdysi říkala.

Dell se otočil dozadu na dvojčata, upoutaná vedle sebe v dětských sedačkách. Mary a Thomas, pětiletí, sáli brčky ovocný džus. Tommy říkal, že *Ben 10* je mnohem lepší než *Pokémon*. Mary nesouhlasila. Tommy trval na svém.

„Seš naprostej pitomec,“ řekla Mary dospěle.

Slunce jim prozařovalo bujně vlasy, které se jim kroutily až na záda. Vlasy po matce. Měli i její pleť barvy karamelu.

Dell položil manželce ruku na stehno. Skrz džínovinu cítil její teplo. „A co ty, poupátko moje růžový? Jak seš na tom ty?“

Rosie zkusila další úsměv, ale neúspěšně. Moc se snažila projevovat mu lásku, když má narozeniny, ale nebylo to od srdce. Od chvíle, kdy ji před dvěma dny přistihl schoulenou na pohovce, jak sleduje v televizi ranní zprávy, žila v jakési temnotě, uzavřená sama do sebe.

„Ben Baker je mrtvej,“ řekla, když Dell uviděl postavy policistů kolem luxusního bytu na Cliftonově pláži a uslyšel hlasatelku, že Bakera zabili včera večer při vloupání. Loupež se zvrtila. V Kapském Městě až příliš běžné. Do zpráv se to dostalo jen proto, že Ben Baker byl jedním z nejbohatších lidí v zemi. Založil uměleckou nadaci, kterou vedla Rosie. Proto také měli tohle nablýskané nové volvo.

„Teď jsem se přistihla, že hledám v kapse cigaretu,“ řekla

Rosie. Přestala kouřit, když otěhotněla s dvojčaty. „Co to znamená?“

„Že jsi ve stresu.“

Smrt Bena Bakera znamenala, že brzy přijde o práci. Že budou oba nezaměstnaní. „To se všechno vyřeší,“ řekl. Jeho slova vyzněla prázdně.

Dotkl se její ruky na volantu. Elegantní nádherné prsty zakončené dlouhými nehty. Po manikúře. Když ji viděl poprvé, měla krátké nehty a prsty skvrnité od olejových barev, jimiž malovala své obří abstrakce. Jenže když se stala úřednicí, malovat přestala. Dellovi v domě chyběla ta vůně terpentýnu a lněného oleje.

Dell odvrátil pohled od své krásné ženy. Dnes cítil věkový rozdíl víc než kdy jindy. Díval se na cestu. Obhospodařovaná krajina zmizela. Zmizely i ovocné sady a vinice. V posledním týdnu napadl hory požár, který sežehl okraje původního buše a nechal po sobě postapokalyptickou krajinu kamení a šedého popela, z kterého se ještě kouřilo. Dell se díval přes okraj srázu na vyschlé koryto řeky v úzkém údolí. Pocítil náhlou závrať a zavřel oči. Toho vína bylo moc.

Otevřel oči a promluvil, než si to stihl rozmyslet. „Je venku, Rosie.“

„Kdo?“

„Můj otec. Pustili ho.“

Ruce jeho ženy pevně sevřely volant. Spustila oči ze silnice a podívala se na něj. V těch velkých tmavých očích viděl, jak ji to rozrušilo. „Kecáš, vid?“

Zavrtěl hlavou. „Včera mi volali z jednoho rádia z Jo'burgu. Naprosto nečekaně. Chtěli, abych se k tomu vyjádřil.“

„Proč jsi mi to neřekl?“

„Ježíši, Rosie, musela ses vyrovnávat s tím vším kolem Bena Bakera.“

Letmo se na něj podívala a vrátila se pohledem na silnici.
„Kdy ho pustili?“

„Už je to pár tejdů. Pustili ho tajně, proto jsme o tom neslyšeli.“

„Já myslela, že doživotí je do konce života.“

Pokrčil rameny. „V tomhle případě to bylo šestnáct let.“

„Myslíš, že se ti ozve?“

„V žádném případě, Rosie. Nedělej si starosti.“

„Je to jejich děda.“ Podívala se do zpětného zrcátka na dvojčata, která stále pokračovala v televizní debatě.

„Není tak blbej, aby se ke mně přiblížil. A i kdyby, myslíš, že bych si ho kurva pustil k tělu blíž než jednu míli?“

Maryiny radarové uši to zachytily. „Táta řekl sprostý slovo.“

Dell se otočil v sedadle. „Ano, táta řekl hodně sprostý slovo. A mrzí ho to.“

„Kde je teď?“ zeptala se Rosie podrážděně.

„Nevím. Nejspíš si ho vzali k sobě jeho pravičácký kamarádi.“

„Ježíši, Robe...“

„Já vím, já vím. Bylo těžký bejt jeho syn v době, kdy to udělal. A teď to začne znovu, vid?“

„Ty nejsi tvůj otec, Robe.“ Rosie sledovala silnici, ale natáhla ruku a pohladila ho po tváři.

„Ne, to nejsem.“

Vzal si příjmení po matce. Měl její jihoafrický přízvuk. Byl levičák, což z něj činilo otcova nepřítele. Zplodil dva míšence. Ale někdy, když ho zrcadlo zastihlo nepřipraveného, uviděl jeho.

Vzadu nastal nějaký rozruch. Tommy chtěl vzít Mary džus a celou ji polil. Mary na něj křičela, Tommy zase na ni.

Dell se otočil. „Proboha,“ zařval, „chovejte se už slušně!“

Po jeho výbuchu nastalo ticho, které vzápětí přerušil Maryin pláč.

„No dobře, dobře, dobře. Uklidni se,“ řekl Dell a vytáhl z přihrádky v palubní desce vlhčené ubrousky. Odepnul si pás a otočil se ke své dceři. Klekl si na sedadlo a natáhl ruku k jejímu mokrému tričku. „No tak, Mary, je to jenom džus.“

„Tatínek křičel.“

„Promiň, holčičko. To jsem nechtěl.“

Mary se k němu přitiskla a on jí zabořil nos do vlasů. Ucítil kokosový šampon. Ucítil pod rukama její drobná žebra, která se otrásala pláčem. Srdce jí bušilo. Do fyzické podoby dvojčat se Dell příliš neotiskl, ale myslel si, že Mary je povahou po něm. Vážná. Občas smutná. Tom byl neposedný po matce.

Chlapec teď také popotahoval, a tak si Dell uvolnil levou ruku a synka objal. Objímal je oba. Ještě když pracoval a byl daleko od své rodiny, ležel v hotelovém pokoji nebo seděl ve ztemnělé kabině letadla, často se přistihl, že si opakuje jména manželky a dětí v tiché mantře. Jako by je to drželo pohromadě. *Rosie, Mary, Tommy.*

Tom se mu vykroutil a Dell ho pustil. Mary se však držela dál. „Mám tě ráda, tatínku.“

„Já tebe taky, andílku.“

Konečně se ho její drobné prstíky pustily a Dell, stále ještě vkleče, zdvihl obličej z jejích vlasů a uviděl, jak se k nim zezadu rychle blíží černý pickup s pohonem všech čtyř kol, kouřovými okny a trubkovými nárazníky. Sledoval, jak se v zadním okně zvětšuje, a čekal, že je předjede. Jenže nepředjel.

Narazil do kufru volva, které se zakymácelo. Rosie se je ze všech sil snažila udržet na silnici. Děti ječely a Dell křičel na pickup, jako by ho tím mohl zastavit.

Vedle Rosie se objevil černý nárazník a tlustá pneumatika. Rosie zápolila s volantem a afrikánsky klela. Když do ní pickup narazil z boku, přestala ovládat řízení. Volvo zamířilo na tenká stříbrná svodidla a porazilo vertikální sloupky, které

je držely. Náraz vymrštil nepřipoutaného Della čelním oknem ven. Vyletěl po zádech ve sprše roztříštěného skla. Připadalo mu, že letěl celé hodiny, než dopadl na bok na úzký pruh drsné trávy, která rostla mezi pokroucenou ocelí svodidel a nekonečným srázem.

Než se mu zatemnil svět, zahlédl ještě, jak se volvo se vším, co miloval, převrací ve vzduchu a řítí se na rozeklané skály.

3

Inja Mazibuko měl hlad. Nejedl od chvíle, kdy zastřelil toho tlustého bělocha. Jeho půst měl vyhladovět tu temnou bestii, která mu užírala sílu, měl být pokáním, které mělo usmířit jeho předky, a prosbou, aby ho dovedli k ženě, která utekla. K té, která viděla jeho obličej. K té mišence.

Teď, když viděl, jak její auto naráží na skály a mění se v oranžovou ohnivou kouli, pocítil, jak se v něm probouzí chuť k jídlu.

Ten xhoský pitomec po jeho boku se smál a ukazoval dolů na auto. „Iá, iá, iá!“ Hýkající osel, který nikdy nezavře hubu.

Inja se s toyotou rozjel dolů průsmykem ke vzdálenému Kapskému Městu. Byl původem Zulu a domovem skoro dva tisíce mil daleko, na východním pobřeží za Durbanem, kde byl *indunou*, náčelníkem ve službách svého šéfa. Sem přiletěl zabít toho bohatého bělocha a těšil se, až bude pryč, když už tu po sobě uklidil. Nesnášel tohle místo plné míšenců a xhoských blbečků. Jako ten užvaněný kluk vedle něj.

Najal si ho v Kapském Městě mezi tou zvěří, která pobíhá mezi chatrčemi v okolí letiště. Město neznal a potřeboval místního průvodce. Tři dny toho kluka nespouštěl z očí a byl stále unavenější jeho prázdným tlacháním. Inja ho přestal vnímat a myslel na jídlo. Toužil po ovčí hlavě, jak ji vaří na černošských předměstích. Sbíhaly se mu sliny.

S koncem průsmyku se silnice narovнала a ubíhala přímo k přehradě, která tu ležela jako zrcadlo ve ztemnělé africké stepi. Inja zpomalil a sjel z asfaltové silnice. Jel ještě kousek po šterkové cestě, která vedla k přehradní hrázi.

„Proč zastavujeme, *babo*?“ Ten pitomec mu z úcty k věku říkal *otče*. Nikdy mu nesvěřil jméno svého klanu. A rozhodně mu nikdy neřekl přezdívku, která ho pronásledovala od dětství stráveného v Zululandu. *Inja*. Pes.

„Musím se vychcat.“ Otevřel dveře a vystoupil. „Dones mi zezadu kolu.“

Inja, černý a vyschlý jako lékořicový lusk, poodešel pár kroků od vozu a zastavil se vedle zkrouceného ožehnutého kmene stromu, který tam ležel v popelu.

Při močení sledoval, jak chlapec sklápí zadní část nákladového prostoru toyoty a po kolenou leze ke Colemanově chladicí tašce. Inja si oklepal přirození a zapnul zip. Rozepnul si kostkovanou sportovní bundu a z pouzdra na zadku vytáhl pistoli. Nebyla to ta, kterou zabil toho bělocha. Byla to ta, kterou svěřil tomu klukovi. Ještě z ní nebylo vypáleno. Vytáhl z kapsy tlumič a cestou k autu jej našrouboval. Na míle daleko sice nikdo nebyl, ale je lepší být opatrný.

Z vozu se vyvalila Xhosova tlustá prdel. „Žádná kola tam není, *babo*, jen pepsi.“

Inja se nad něj naklonil a přitiskl mu hlaveň k měkkému temeni lebky. Dvakrát stiskl spoušť. Blbeček přepadl dopředu, zadek stále ve vzduchu. Inja ho za šedivý mokasín stáhl dolů, až se rozplácl na zemi. Z nákladového prostoru vozu vzal celtu a přikryl jí tělo. Pak prudce zavřel zadní část vozu.

Vytáhl z kapsy intimní kousek dámského prádla. Prohlédl si jej. Kalhotky, které našel v ložnici toho bělocha. Titěrné, nemravné. Spodní prádlo kurvy. Kdyby v něčem takovém nachytl své ženy, vzal by na ně bič.

Někteří lidé říkali, že tu barevnou štetku našel přes e-mailovou korespondenci sexuální povahy, kterou našel na BlackBerry nalezeném v tlusťochově bytě. Jenže Inja znal lepší způsob. Tyhle kalhotky, nasáklé míšenčinými sekrety, umožnily jeho

předkům, aby ho k ní dovedli, jako by měla naváděcí maják. Až k domu na předměstí Kapského Města, kam byl připravený vejít a skoncovat to s ní. Jenže ona odjela s rodinou v tom stříbrném autě a nabídla mu čistší řešení.

Inja pustil kalhotky na zem a mokašínem na ně přihrnul popel. Míšence nesnášel. Byli to nečistí lidé. Ani bílí, ani černí. Ale tahle nevěrná ženská dostala, co zasloužila. Usedl za volant toyoty a vyjel na asfaltovou silnici.

Dell otevřel oči. Do hlavy se mu vpálilo ostré světlo a bo-lela ho hlava. Útržky vzpomínek mu vybuchovaly v lebce jako granáty. Černý pickup. Volvo prorážející stříbrná svodidla. Jeho žena a děti křičící v padajícím autě.

Bože.

Podíval se doprava a uviděl sráz do věčnosti. Viděl mastný kouř z maličkého pomačkaného volva ležícího na střeše, které hořelo na skalách a popelu.

Dell zavřel oči. Snažil se tu noční můru přetočit na začátek a vymazat. *Rosie, Mary, Tommy*. Uslyšel zamávání křídel a otevřel oči v okamžiku, kdy pták dosedl. Sup kapský s holou hlavou, zahnutým zobákem kolébajícím se nad hubeným růžovým krkem a špinavě šedými křídly barvy funebrákova kabátu. Vrásčité šedé pařáty hrabaly v popelu.

Posadil se, zařval a zamával rukou. Kůži měl skvrnitou od krve a jeden rukáv utržený v rameni. Pták vydal zvuk jako kašlající stařec a nečekaně elegantně rozevřel křídla, vznesl se a odletěl.

Když Dell vykřikl, v ústech mu zabublala krev. Odplivl si do písku mezi nohama, kde se jako diamanty třpytily skleněné střípky. Všiml si, že nemá boty. A jednu ponožku.

Vstal a svět se s ním zatočil, až málem přepadl přes okraj útesu. Slyšel motor vozu stoupajícího do vrchu na nízký rych-

lostní stupeň. Vypotácel se na silnici a zamával zakrvácenou rukou. Přímo proti němu jel malý zelený japonský vůz. Přibrzdil a Dell uviděl řidiče, jehož skvrnité ruce na volantu osvítilo slunce. Žena vedle něj měla šokem vyprázdněný výraz v obličeji.

Vzápětí vůz zrychlil, objel Della a uháněl pryč. Když vůz mizel za vrcholem kopce, zadním okénkem na něj zíraly dvě světlolasé děti. Nijak ho to nepřekvapilo. Tohle byla Jižní Afrika, kde na milosrdné samaritány v místech falešných dopravních nehod mířily zbraně.

Dell našel v džínách svůj mobil. Sklíčko displeje bylo popraskané, a když se pokusil vytukat číslo tísňového volání, telefon zůstal němý. Zasunul tu nepotřebnou věc zpátky do kapsy a vydal se z kopce podél krouťící se silnice k vyschlému říčnímu korytu. Daleko se nedostal. Asfalt se zdvihl a praštil ho do hlavy.

Inja jel hodinu směrem ke Kapskému Městu. Kouřil tlustou, ručně ubalenou hašišovou cigaretu z velmi účinných rostlin ze své domoviny. Durban Poison, Durbanský jed. Známý ve světě pro své mocné halucinogenní účinky. V jeho kultuře žádná droga, ale léčivá bylina. Bylina, která provázela zulské válečníky do bitev proti Búrům a Britům, oči zarudlé touhou po krvi.

Durbanský jed hojně ozeleňoval skalnaté rudé kopce Injova rodného kraje a časem mu vynesl slušné jmění. K péči o svou nezákonnou úrodu a její sklizeň využíval místní lidi. Vozil ji do Durbanu a odtud vyvážel dál. Při jeho první cigaretě toho dne ho zachvátil známý pocit vlastní síly. Vlastní moci a nepřemožitelnosti. Myslel si, že tenhle pocit už ztratil.

Inja jel po dálnici do Kapského Města. Když se v dálce objevila plochá hora, uviděl sjezd k benzinové pumpě s restaurací. Usadil se v boxu u okna s výhledem na parkoviště a stojany.

Objednal si dvojité cheeseburger, hranolky a natvrdo uvařená vejce.

Když mu jídlo přinesli, pustil se do něj. Nevšímal si pohledů bílých a míšeneckých rodin a začal se cpát. Čekal, že jeho žaludek bude protestovat, že jeho chuť k jídlu zmizí jako otočením kohoutku, že se zpotí a bude mu špatně, že mu hlavou bude znít prokletí předků. Jenže jídlo se drželo v útrobách, a když začal cítit uspokojení, byl talíř skoro prázdný. Inja zpomalil. Odříhl si. Cítil, jak se mu břicho vzdouvá proti opasku. Teplo ze žaludku se mu rozlilo do varlat.

Sáhl do kapsy a vytáhl peněženku, otevřel ji a zahleděl se na fotografii. Nádherná panna z vysočiny Zululandu, obnažená prsa jako poupátka. Šestnáctiletá. Ode dneška za týden si ji Inja vezme za ženu. Za svou čtvrtou ženu. Zíral na fotografii a pomalu jedl.

Uslyšel zaštekání a podíval se přes parkoviště. Vedle jeho auta stál policejní vůz. Vystoupili z něj dva uniformovaní policajti, jeden bílý a jeden míšenec. Bílý policajt vypustil z kufru vozu velkého psa na stahovacím řetězu. Ten ho vedl po kusu trávy a cestou pomočil suchý strom. Míšenec se opřel lokty o střechu vozu a zapálil si cigaretu. Pozoroval přitom ženu v obepnutých džínách, která mířila k jednomu kabrioletu.

Bílý policista přivedl psa po vyvenčení zpátky. Ten se zastavil za Injovou vypůjčenou toyotou a protáhlým čenichem ji začal očichávat. Policista mu přitáhl řetěz, ale pes se ani nehnul. Bílý policista přejel rukou po zádi vozu, podíval se na prsty a řekl něco míšenci, který zahodil cigaretu a došel ke svému partákovi. Oba se podívali na nákladový prostor. Zjistili, že je zamčený.

Zeptali se pumpaře, který ukázal směrem k Injovi. Zavřeli psa do vozu a vešli do restaurace s tasenými zbraněmi. Vyděšení hosté zalézali pod stoly.

Inja si namočil jeden hranolek v kečupu, ukousl si a sledoval, jak se k němu blíží policisté se služebními pistolemi Z88. „To je váš pickup?“ zeptal se míšenec. Inja přikývl.

„Dejte si ruce tak, abychom na ně viděli,“ řekl bílý policajt.

Přežvykující Inja se na ně podíval. Sáhl po otevřené peněženke, sledovaný hlavněmi zbraní. Zdvihl peněženku, aby v plastovém okénku vedle fotografie jeho snoubenky viděli jeho průkaz.

„Agent Moses Mazibuko,“ řekl. „Zvláštní vyšetřovací jednotka.“

Ve vodní trávě se objevily dvě zulské dívky s obnaženými nadry a velkými hliněnými kalabasy na hlavách. Až na korálkové třásně u pasu, které jim splývaly k lýtkům, byly nahé. Šly po kamení k řece a hlavy na rozvlněných tělech zůstávaly dokonale nehybné.

Ta mladší – a hezčí – si sejmula kalabasu z hlavy a klekla si k vodě, aby ji naplnila. Ve vlasech se jí třpytilo slunce. Odráželo se i od bílých sluchátek připojených k lesklému iPodu, který měla zastrčený za pasem růžovožluté korálkové sukně.

Cvakaly spouště fotoaparátů, vrněly kamery. Zpocený holandský turista s růžovou pletí, v krátkých kalhotách a tričku, si dřep, když zaostřoval dlouhý objektiv na ta smělá mladá nadra. Jeho žena, rudá od slunce jako bochník goudy, se znechuceně odvrátila a ovívala se turistickým průvodcem.

Velký Zulu v bederní roušce a leopardích kožešinách, který před sebou hrdě nesl pivní břicho, oslovil skupinku evropských turistů zmořených africkým sluncem. Na leopardí kožešině pod krkem měl jmenovku Richard. „Dámy a pánové, *siyabonga*. Já vám děkuji. Toto je konec naší prohlídky tradiční zulské vesnice. Zastavte se prosím u prodejny upomínkových předmětů poblíž vašeho autobusu.“

Holandaň v sandálech a ponožkách couval, jak fotografoval obě dívky, které si vzaly své kalabasy a zamířily k hrbatým rákosovým chatrčím, jejichž střechy byly viditelné i nad vysokou trávou.

„Děvče! Pojď sem!“ zavolal Richard zulsky.

Ta hezčí, Sunday, se otočila a vrátila se na břeh řeky, kde teď

stál osamělý průvodce s rukama na tlustých hýždích. Ve skutečnosti se jmenoval Xolani, což turisté nedokázali vyslovit. A tak se pro ně přejmenoval na Richarda a to jméno už mu zůstalo.

Sunday klopila oči, jak se slušelo na mladou dívku při hovoru s mužem jeho věku. Když k němu došla, klekla si do písku, ale stále se na něj nepodívala.

Strhl jí sluchátka z uší na zem.

„Odkud to máš?“

„Našla jsem to, *babo*,“ řekla.

Natáhl masitou ruku. Tutéž ruku, která se jako prase brada-
vičnaté hrabala v tělech mladých dívek, jimž velel. „Dej to sem.“

Vytáhla iPod zpoza pasu a podala mu jej. Zamžoural na přístroj ve své dlani, svrástil obočí pod čelenkou z peří a sevřel pěst, v níž iPod zmizel. „A teď běž. Ještě si to vyřídíme.“

Sklonila hlavu a počkala, až odejde za turisty. Pak teprve vstala a spěšně odešla. Ten iPod už stejně nefungoval; přestal hrát několik dní poté, co ho našla v prachu po odjezdu turistického autobusu. Když ho našla a schovala v oblečení a odnesla do tetiny chatrče, nevěděla, k čemu ten malý plochý obdélník bez tlačítek slouží. Ale vypadal tak čistě a hezky. Jako artefakt ze vzdáleného, lepšího světa.

Měla ho schovaný do chvíle, než do údolí z Durbanu nepřijel vážný mladý osvětový pracovník v oblasti AIDS. Ten chlapec, Sipho, měl tričko s nápisem JSEM POZITIVNÍ a byl jen o pár let starší než Sunday, ale byl z města a klidně mohl přijet z jiné planety. Řekl jí, že se tomu říká iPod. Ukázal jí, jak ho používat. Smál se, když si vložila sluchátka do uší a v nich zaduněla hlučná bílá hudba.

Sipho jí řekl, že baterie přístroje se musí dobíjet na počítači. Ale kde by tu našla počítač? Ve vsi nebyla ani elektřina. Poslou-
chala zulské chorály, které vysílali z Durbanu. Jednou, pokud bude příznivé počasí, by mohla slyšet i nějaký africký pop.